

Rima zplození.

Historický román

—od—
ALFREDA MEISNERA.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

Noviela Marcelina.

U tomto sméru jest svobodné zednictví jedním z nejdůležitějších odvětví zvláštnosti onoho věku. Dospělci k takové důležitosti, že všecko, co posud udrželo se z života jeho svobodných zedníků, jest jen slabým odleskem oné doby, a přítomnost podobá se minulosti, jako odpadky z tabule podobají se bohaté hostině.

V době té setažovali se mužové osvěty, tvořice společnosti, jejichž údelem bylo, povznéstí vzdělanost lidského pokolení vůbec, a bláhů svých zvlášť. Mnohá, žeoh docti usilovali svobodní zedníci, bylo nejasné a nejasným ústředím pro všechny věky. Tolik ale přece jest nade všecko pochybnost: Každý pouze na servitu poměrech založených rozdíl mezi lidovým jedním a druhým měl zcela přestat, nesavěním nouti mělo pomozeno, skrývající se sásluost na světo vyvedena a omděněna býti. Působeno mělo býti po všech cestách ve proměně blaha lidového, právo rovnosti ode všech mělo býti známo. Lidu mělo býti vespek bratřevně. V době, v níž rozdíly třídy a protivny náboženství v plné příkrosti mly svou platnost, alespoň uvávní spolků měla panovati úplná rovnost, a členové jeho měli vespek se považovati za bratry a za dítky téhož boha.

Tajemnost, v jakouž odívale každé svobodné zednické, a každé podobos udrželo se dílem z pouhého svyku, dílem z úcty před minulostí, z části také z nádychnosti lidské lásti se zvláštností od jiných — tajemnost ta byla zajisté po dlouhá čas a dostatek ospravedlněna. Byl řád se všech stran osobován a pronásledován. Členové jeho museli se po celé věky držeti v temném pozadí, protože v tamnějších světo pro své zásluhy nemohli jného očekávati než kačování a klatbu. Jest tomu snad dávno, co každý osvícenec odsouzen byl k pronásledování všelikého způsobu a mučnickví po celý život!

K této době pronásledování, protivnosti, nebezpečí, tajemství vztahují se veskéřé symboly, formule, znamenání a odznaky osobného zednictví, samé to světočelné písmo, samé hieroglyfy dějin jeho. Jsouť pak již nyní jen posledním a vlastním tajemstvím zednictva, tajemstvím tradicí zvaným a známým jen několika členům řádu.

V Rakousku — od doby Josefa nastoupěné vlády — sotva že svobodné zednictví obdrželo přístupu, již hrulo se k němu veliké množství osob, nic jiného, než jako by se tu jednalo o tajemství elonské. Všecky tyto báječné světy, jež stran loží obcházely a řád do řádu, neodolali zmočovali se myslí. Každý chtěl svědčiti, co na tom jest, stal se učněm, a již se domníval, že stojí před branou, kterou vejde v světo pravdy. Mnozí domnívali se, že brána ta povede je k dosažení vesedních statků, jiní zase, že se jim otevře cesta k nečemu, že jsou posud vědomostem. Členové nebylo lhostejno náležeti spolků, jenž měl ve Francii, v Holandsku a Anglii své sídla, spolků, jehož členové zavázáni byli k vzájemné podpore a pomoci. Kamkoli přijde svobodný zedník, v loži nalze své domov.

Josef II. v listu vlastnoručném, psaném v prosinci 1785, vyslovil se o svobodném zednictví takto: „Neznám sice jejich tajemství a nebažím po bližším poznání jeho; tolik ale jest mi známo, že přece něco dobrého vzniklo ze svobodného zednictví, že chudina jest podporována, věda povzbuzena; proč také odti pro spolek ten ve svých směřích učiniti, což v žádném jiném posud učinné nebylo.“ Vzdělil velmi dobře, že mezi členy řádu nalze věrných pomocníků a prováděcích svých záležitostí reformatorských.

V době, v kteréž odehrávaly se události naší vypravované, měla Praha čestno loži, z nichž ona, kterou nazýváli „Pravda a svornost“, byla největší navštěvována. V této době nejvládnější členy na věsto svého nejvládnější členy. Měla dosti vědů diků od dvou patrech, obstopněm zahrabami; posudji budova ta stala se sírořtncem uve. Jana Křtitele. Dám ten byl v Bredivské ulici, kteráž tehdeží žtala jenom něco málo stavení.

Jeho v prostřed měsíce Hjna. Jest studená noc, chvilomí veselejší vtr. Vstupomte tedy ihned do vnitř ložového domu. Síh jeho jest prostorný obdélník, jehož stěny i strop zdobený jsou malbami na omítce. Malby představují krajiny egyptské, chrámy palmami zastíněné, před nimiž jako na stráni sedí tajuplné Sáňxy. Podlé dalších stápní bží lavice v několika odděleních; na lavicích sedí členové lože, jest jich asi šestdesát.

Každý z nich má kloubek na hlavě, kolosen zednickou zástěru před sebou, bílé rukavice na rukou a kord po boku. Před obličejem všech jest jakýs výšněl věčičník neboli jovišů, k němuž vedě několik stupňů. Na tomto povýšeném místě, skoro v celé příli jeho, stojí široký oltář, položený čerovým akantem a ozdobený odznaky zednictva: úhelnicí, líčí zednickou a kruhídlem. Za ním ve vysokých křeslech sedí mistr ložového stolce.

U tohoto sméru jest svobodné zednictví jedním z nejdůležitějších odvětví zvláštnosti onoho věku. Dospělci k takové důležitosti, že všecko, co posud udrželo se z života jeho svobodných zedníků, jest jen slabým odleskem oné doby, a přítomnost podobá se minulosti, jako odpadky z tabule podobají se bohaté hostině.

V době té setažovali se mužové osvěty, tvořice společnosti, jejichž údelem bylo, povznéstí vzdělanost lidského pokolení vůbec, a bláhů svých zvlášť. Mnohá, žeoh docti usilovali svobodní zedníci, bylo nejasné a nejasným ústředím pro všechny věky. Tolik ale přece jest nade všecko pochybnost: Každý pouze na servitu poměrech založených rozdíl mezi lidovým jedním a druhým měl zcela přestat, nesavěním nouti mělo pomozeno, skrývající se sásluost na světo vyvedena a omděněna býti. Působeno mělo býti po všech cestách ve proměně blaha lidového, právo rovnosti ode všech mělo býti známo. Lidu mělo býti vespek bratřevně. V době, v níž rozdíly třídy a protivny náboženství v plné příkrosti mly svou platnost, alespoň uvávní spolků měla panovati úplná rovnost, a členové jeho měli vespek se považovati za bratry a za dítky téhož boha.

Tajemnost, v jakouž odívale každé svobodné zednické, a každé podobos udrželo se dílem z pouhého svyku, dílem z úcty před minulostí, z části také z nádychnosti lidské lásti se zvláštností od jiných — tajemnost ta byla zajisté po dlouhá čas a dostatek ospravedlněna. Byl řád se všech stran osobován a pronásledován. Členové jeho museli se po celé věky držeti v temném pozadí, protože v tamnějších světo pro své zásluhy nemohli jného očekávati než kačování a klatbu. Jest tomu snad dávno, co každý osvícenec odsouzen byl k pronásledování všelikého způsobu a mučnickví po celý život!

K této době pronásledování, protivnosti, nebezpečí, tajemství vztahují se veskéřé symboly, formule, znamenání a odznaky osobného zednictví, samé to světočelné písmo, samé hieroglyfy dějin jeho. Jsouť pak již nyní jen posledním a vlastním tajemstvím zednictva, tajemstvím tradicí zvaným a známým jen několika členům řádu.

V Rakousku — od doby Josefa nastoupěné vlády — sotva že svobodné zednictví obdrželo přístupu, již hrulo se k němu veliké množství osob, nic jiného, než jako by se tu jednalo o tajemství elonské. Všecky tyto báječné světy, jež stran loží obcházely a řád do řádu, neodolali zmočovali se myslí. Každý chtěl svědčiti, co na tom jest, stal se učněm, a již se domníval, že stojí před branou, kterou vejde v světo pravdy. Mnozí domnívali se, že brána ta povede je k dosažení vesedních statků, jiní zase, že se jim otevře cesta k nečemu, že jsou posud vědomostem. Členové nebylo lhostejno náležeti spolků, jenž měl ve Francii, v Holandsku a Anglii své sídla, spolků, jehož členové zavázáni byli k vzájemné podpore a pomoci. Kamkoli přijde svobodný zedník, v loži nalze své domov.

Josef II. v listu vlastnoručném, psaném v prosinci 1785, vyslovil se o svobodném zednictví takto: „Neznám sice jejich tajemství a nebažím po bližším poznání jeho; tolik ale jest mi známo, že přece něco dobrého vzniklo ze svobodného zednictví, že chudina jest podporována, věda povzbuzena; proč také odti pro spolek ten ve svých směřích učiniti, což v žádném jiném posud učinné nebylo.“ Vzdělil velmi dobře, že mezi členy řádu nalze věrných pomocníků a prováděcích svých záležitostí reformatorských.

V době, v kteréž odehrávaly se události naší vypravované, měla Praha čestno loži, z nichž ona, kterou nazýváli „Pravda a svornost“, byla největší navštěvována. V této době nejvládnější členy na věsto svého nejvládnější členy. Měla dosti vědů diků od dvou patrech, obstopněm zahrabami; posudji budova ta stala se sírořtncem uve. Jana Křtitele. Dám ten byl v Bredivské ulici, kteráž tehdeží žtala jenom něco málo stavení.

Jeho v prostřed měsíce Hjna. Jest studená noc, chvilomí veselejší vtr. Vstupomte tedy ihned do vnitř ložového domu. Síh jeho jest prostorný obdélník, jehož stěny i strop zdobený jsou malbami na omítce. Malby představují krajiny egyptské, chrámy palmami zastíněné, před nimiž jako na stráni sedí tajuplné Sáňxy. Podlé dalších stápní bží lavice v několika odděleních; na lavicích sedí členové lože, jest jich asi šestdesát.

Každý z nich má kloubek na hlavě, kolosen zednickou zástěru před sebou, bílé rukavice na rukou a kord po boku. Před obličejem všech jest jakýs výšněl věčičník neboli jovišů, k němuž vedě několik stupňů. Na tomto povýšeném místě, skoro v celé příli jeho, stojí široký oltář, položený čerovým akantem a ozdobený odznaky zednictva: úhelnicí, líčí zednickou a kruhídlem. Za ním ve vysokých křeslech sedí mistr ložového stolce.

U tohoto sméru jest svobodné zednictví jedním z nejdůležitějších odvětví zvláštnosti onoho věku. Dospělci k takové důležitosti, že všecko, co posud udrželo se z života jeho svobodných zedníků, jest jen slabým odleskem oné doby, a přítomnost podobá se minulosti, jako odpadky z tabule podobají se bohaté hostině.

V době té setažovali se mužové osvěty, tvořice společnosti, jejichž údelem bylo, povznéstí vzdělanost lidského pokolení vůbec, a bláhů svých zvlášť. Mnohá, žeoh docti usilovali svobodní zedníci, bylo nejasné a nejasným ústředím pro všechny věky. Tolik ale přece jest nade všecko pochybnost: Každý pouze na servitu poměrech založených rozdíl mezi lidovým jedním a druhým měl zcela přestat, nesavěním nouti mělo pomozeno, skrývající se sásluost na světo vyvedena a omděněna býti. Působeno mělo býti po všech cestách ve proměně blaha lidového, právo rovnosti ode všech mělo býti známo. Lidu mělo býti vespek bratřevně. V době, v níž rozdíly třídy a protivny náboženství v plné příkrosti mly svou platnost, alespoň uvávní spolků měla panovati úplná rovnost, a členové jeho měli vespek se považovati za bratry a za dítky téhož boha.

Tajemnost, v jakouž odívale každé svobodné zednické, a každé podobos udrželo se dílem z pouhého svyku, dílem z úcty před minulostí, z části také z nádychnosti lidské lásti se zvláštností od jiných — tajemnost ta byla zajisté po dlouhá čas a dostatek ospravedlněna. Byl řád se všech stran osobován a pronásledován. Členové jeho museli se po celé věky držeti v temném pozadí, protože v tamnějších světo pro své zásluhy nemohli jného očekávati než kačování a klatbu. Jest tomu snad dávno, co každý osvícenec odsouzen byl k pronásledování všelikého způsobu a mučnickví po celý život!

K této době pronásledování, protivnosti, nebezpečí, tajemství vztahují se veskéřé symboly, formule, znamenání a odznaky osobného zednictví, samé to světočelné písmo, samé hieroglyfy dějin jeho. Jsouť pak již nyní jen posledním a vlastním tajemstvím zednictva, tajemstvím tradicí zvaným a známým jen několika členům řádu.

V Rakousku — od doby Josefa nastoupěné vlády — sotva že svobodné zednictví obdrželo přístupu, již hrulo se k němu veliké množství osob, nic jiného, než jako by se tu jednalo o tajemství elonské. Všecky tyto báječné světy, jež stran loží obcházely a řád do řádu, neodolali zmočovali se myslí. Každý chtěl svědčiti, co na tom jest, stal se učněm, a již se domníval, že stojí před branou, kterou vejde v světo pravdy. Mnozí domnívali se, že brána ta povede je k dosažení vesedních statků, jiní zase, že se jim otevře cesta k nečemu, že jsou posud vědomostem. Členové nebylo lhostejno náležeti spolků, jenž měl ve Francii, v Holandsku a Anglii své sídla, spolků, jehož členové zavázáni byli k vzájemné podpore a pomoci. Kamkoli přijde svobodný zedník, v loži nalze své domov.

Josef II. v listu vlastnoručném, psaném v prosinci 1785, vyslovil se o svobodném zednictví takto: „Neznám sice jejich tajemství a nebažím po bližším poznání jeho; tolik ale jest mi známo, že přece něco dobrého vzniklo ze svobodného zednictví, že chudina jest podporována, věda povzbuzena; proč také odti pro spolek ten ve svých směřích učiniti, což v žádném jiném posud učinné nebylo.“ Vzdělil velmi dobře, že mezi členy řádu nalze věrných pomocníků a prováděcích svých záležitostí reformatorských.

V době, v kteréž odehrávaly se události naší vypravované, měla Praha čestno loži, z nichž ona, kterou nazýváli „Pravda a svornost“, byla největší navštěvována. V této době nejvládnější členy na věsto svého nejvládnější členy. Měla dosti vědů diků od dvou patrech, obstopněm zahrabami; posudji budova ta stala se sírořtncem uve. Jana Křtitele. Dám ten byl v Bredivské ulici, kteráž tehdeží žtala jenom něco málo stavení.

Jeho v prostřed měsíce Hjna. Jest studená noc, chvilomí veselejší vtr. Vstupomte tedy ihned do vnitř ložového domu. Síh jeho jest prostorný obdélník, jehož stěny i strop zdobený jsou malbami na omítce. Malby představují krajiny egyptské, chrámy palmami zastíněné, před nimiž jako na stráni sedí tajuplné Sáňxy. Podlé dalších stápní bží lavice v několika odděleních; na lavicích sedí členové lože, jest jich asi šestdesát.

Každý z nich má kloubek na hlavě, kolosen zednickou zástěru před sebou, bílé rukavice na rukou a kord po boku. Před obličejem všech jest jakýs výšněl věčičník neboli jovišů, k němuž vedě několik stupňů. Na tomto povýšeném místě, skoro v celé příli jeho, stojí široký oltář, položený čerovým akantem a ozdobený odznaky zednictva: úhelnicí, líčí zednickou a kruhídlem. Za ním ve vysokých křeslech sedí mistr ložového stolce.

U tohoto sméru jest svobodné zednictví jedním z nejdůležitějších odvětví zvláštnosti onoho věku. Dospělci k takové důležitosti, že všecko, co posud udrželo se z života jeho svobodných zedníků, jest jen slabým odleskem oné doby, a přítomnost podobá se minulosti, jako odpadky z tabule podobají se bohaté hostině.

U tomto sméru jest svobodné zednictví jedním z nejdůležitějších odvětví zvláštnosti onoho věku. Dospělci k takové důležitosti, že všecko, co posud udrželo se z života jeho svobodných zedníků, jest jen slabým odleskem oné doby, a přítomnost podobá se minulosti, jako odpadky z tabule podobají se bohaté hostině.

V době té setažovali se mužové osvěty, tvořice společnosti, jejichž údelem bylo, povznéstí vzdělanost lidského pokolení vůbec, a bláhů svých zvlášť. Mnohá, žeoh docti usilovali svobodní zedníci, bylo nejasné a nejasným ústředím pro všechny věky. Tolik ale přece jest nade všecko pochybnost: Každý pouze na servitu poměrech založených rozdíl mezi lidovým jedním a druhým měl zcela přestat, nesavěním nouti mělo pomozeno, skrývající se sásluost na světo vyvedena a omděněna býti. Působeno mělo býti po všech cestách ve proměně blaha lidového, právo rovnosti ode všech mělo býti známo. Lidu mělo býti vespek bratřevně. V době, v níž rozdíly třídy a protivny náboženství v plné příkrosti mly svou platnost, alespoň uvávní spolků měla panovati úplná rovnost, a členové jeho měli vespek se považovati za bratry a za dítky téhož boha.

Tajemnost, v jakouž odívale každé svobodné zednické, a každé podobos udrželo se dílem z pouhého svyku, dílem z úcty před minulostí, z části také z nádychnosti lidské lásti se zvláštností od jiných — tajemnost ta byla zajisté po dlouhá čas a dostatek ospravedlněna. Byl řád se všech stran osobován a pronásledován. Členové jeho museli se po celé věky držeti v temném pozadí, protože v tamnějších světo pro své zásluhy nemohli jného očekávati než kačování a klatbu. Jest tomu snad dávno, co každý osvícenec odsouzen byl k pronásledování všelikého způsobu a mučnickví po celý život!

K této době pronásledování, protivnosti, nebezpečí, tajemství vztahují se veskéřé symboly, formule, znamenání a odznaky osobného zednictví, samé to světočelné písmo, samé hieroglyfy dějin jeho. Jsouť pak již nyní jen posledním a vlastním tajemstvím zednictva, tajemstvím tradicí zvaným a známým jen několika členům řádu.

V Rakousku — od doby Josefa nastoupěné vlády — sotva že svobodné zednictví obdrželo přístupu, již hrulo se k němu veliké množství osob, nic jiného, než jako by se tu jednalo o tajemství elonské. Všecky tyto báječné světy, jež stran loží obcházely a řád do řádu, neodolali zmočovali se myslí. Každý chtěl svědčiti, co na tom jest, stal se učněm, a již se domníval, že stojí před branou, kterou vejde v světo pravdy. Mnozí domnívali se, že brána ta povede je k dosažení vesedních statků, jiní zase, že se jim otevře cesta k nečemu, že jsou posud vědomostem. Členové nebylo lhostejno náležeti spolků, jenž měl ve Francii, v Holandsku a Anglii své sídla, spolků, jehož členové zavázáni byli k vzájemné podpore a pomoci. Kamkoli přijde svobodný zedník, v loži nalze své domov.

Josef II. v listu vlastnoručném, psaném v prosinci 1785, vyslovil se o svobodném zednictví takto: „Neznám sice jejich tajemství a nebažím po bližším poznání jeho; tolik ale jest mi známo, že přece něco dobrého vzniklo ze svobodného zednictví, že chudina jest podporována, věda povzbuzena; proč také odti pro spolek ten ve svých směřích učiniti, což v žádném jiném posud učinné nebylo.“ Vzdělil velmi dobře, že mezi členy řádu nalze věrných pomocníků a prováděcích svých záležitostí reformatorských.

V době, v kteréž odehrávaly se události naší vypravované, měla Praha čestno loži, z nichž ona, kterou nazýváli „Pravda a svornost“, byla největší navštěvována. V této době nejvládnější členy na věsto svého nejvládnější členy. Měla dosti vědů diků od dvou patrech, obstopněm zahrabami; posudji budova ta stala se sírořtncem uve. Jana Křtitele. Dám ten byl v Bredivské ulici, kteráž tehdeží žtala jenom něco málo stavení.

Jeho v prostřed měsíce Hjna. Jest studená noc, chvilomí veselejší vtr. Vstupomte tedy ihned do vnitř ložového domu. Síh jeho jest prostorný obdélník, jehož stěny i strop zdobený jsou malbami na omítce. Malby představují krajiny egyptské, chrámy palmami zastíněné, před nimiž jako na stráni sedí tajuplné Sáňxy. Podlé dalších stápní bží lavice v několika odděleních; na lavicích sedí členové lože, jest jich asi šestdesát.

Každý z nich má kloubek na hlavě, kolosen zednickou zástěru před sebou, bílé rukavice na rukou a kord po boku. Před obličejem všech jest jakýs výšněl věčičník neboli jovišů, k němuž vedě několik stupňů. Na tomto povýšeném místě, skoro v celé příli jeho, stojí široký oltář, položený čerovým akantem a ozdobený odznaky zednictva: úhelnicí, líčí zednickou a kruhídlem. Za ním ve vysokých křeslech sedí mistr ložového stolce.

U tohoto sméru jest svobodné zednictví jedním z nejdůležitějších odvětví zvláštnosti onoho věku. Dospělci k takové důležitosti, že všecko, co posud udrželo se z života jeho svobodných zedníků, jest jen slabým odleskem oné doby, a přítomnost podobá se minulosti, jako odpadky z tabule podobají se bohaté hostině.

V době té setažovali se mužové osvěty, tvořice společnosti, jejichž údelem bylo, povznéstí vzdělanost lidského pokolení vůbec, a bláhů svých zvlášť. Mnohá, žeoh docti usilovali svobodní zedníci, bylo nejasné a nejasným ústředím pro všechny věky. Tolik ale přece jest nade všecko pochybnost: Každý pouze na servitu poměrech založených rozdíl mezi lidovým jedním a druhým měl zcela přestat, nesavěním nouti mělo pomozeno, skrývající se sásluost na světo vyvedena a omděněna býti. Působeno mělo býti po všech cestách ve proměně blaha lidového, právo rovnosti ode všech mělo býti známo. Lidu mělo býti vespek bratřevně. V době, v níž rozdíly třídy a protivny náboženství v plné příkrosti mly svou platnost, alespoň uvávní spolků měla panovati úplná rovnost, a členové jeho měli vespek se považovati za bratry a za dítky téhož boha.

Tajemnost, v jakouž odívale každé svobodné zednické, a každé podobos udrželo se dílem z pouhého svyku, dílem z úcty před minulostí, z části také z nádychnosti lidské lásti se zvláštností od jiných — tajemnost ta byla zajisté po dlouhá čas a dostatek ospravedlněna. Byl řád se všech stran osobován a pronásledován. Členové jeho museli se po celé věky držeti v temném pozadí, protože v tamnějších světo pro své zásluhy nemohli jného očekávati než kačování a klatbu. Jest tomu snad dávno, co každý osvícenec odsouzen byl k pronásledování všelikého způsobu a mučnickví po celý život!

K této době pronásledování, protivnosti, nebezpečí, tajemství vztahují se veskéřé symboly, formule, znamenání a odznaky osobného zednictví, samé to světočelné písmo, samé hieroglyfy dějin jeho. Jsouť pak již nyní jen posledním a vlastním tajemstvím zednictva, tajemstvím tradicí zvaným a známým jen několika členům řádu.

V Rakousku — od doby Josefa nastoupěné vlády — sotva že svobodné zednictví obdrželo přístupu, již hrulo se k němu veliké množství osob, nic jiného, než jako by se tu jednalo o tajemství elonské. Všecky tyto báječné světy, jež stran loží obcházely a řád do řádu, neodolali zmočovali se myslí. Každý chtěl svědčiti, co na tom jest, stal se učněm, a již se domníval, že stojí před branou, kterou vejde v světo pravdy. Mnozí domnívali se, že brána ta povede je k dosažení vesedních statků, jiní zase, že se jim otevře cesta k nečemu, že jsou posud vědomostem. Členové nebylo lhostejno náležeti spolků, jenž měl ve Francii, v Holandsku a Anglii své sídla, spolků, jehož členové zavázáni byli k vzájemné podpore a pomoci. Kamkoli přijde svobodný zedník, v loži nalze své domov.

Josef II. v listu vlastnoručném, psaném v prosinci 1785, vyslovil se o svobodném zednictví takto: „Neznám sice jejich tajemství a nebažím po bližším poznání jeho; tolik ale jest mi známo, že přece něco dobrého vzniklo ze svobodného zednictví, že chudina jest podporována, věda povzbuzena; proč také odti pro spolek ten ve svých směřích učiniti, což v žádném jiném posud učinné nebylo.“ Vzdělil velmi dobře, že mezi členy řádu nalze věrných pomocníků a prováděcích svých záležitostí reformatorských.

V době, v kteréž odehrávaly se události naší vypravované, měla Praha čestno loži, z nichž ona, kterou nazýváli „Pravda a svornost“, byla největší navštěvována. V této době nejvládnější členy na věsto svého nejvládnější členy. Měla dosti vědů diků od dvou patrech, obstopně